

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Τελικά, οι Κύπριοι μάς γλύτωσαν για μια φορά ακόμη απ' την ξεφτίλα...

Το "Stars & Stripes" (τον "εθνικό" ύμνο του Bush) θα τον λουστούμε μόνο δι' αντιπροσώπου, κατά την επίσκεψη του Καραμανλή στην Washington...

ΑΘΗΝΑ, 1 ΜΑΗ 2004 - τεύχος 250

Πρωτομαγιάτικα...

Μέχρι περίσου, λοιπόν, η Πρωτομαγιά ήταν η μέρα των "εργαζομένων". Όπως, μέχρι το 1886, ήταν η μέρα των λουλουδιών. Φέτος, ωστόσο, κάποιοι έχουν βαλθεί να την κάνουν μέρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης !

Κάνουμε πλάκα ; Δυστυχώς, όχι !

Πριν κάμποσα χρόνια, η Πρωτομαγιά ήταν μέρα αγώνα μιας εργατικής τάξης. Σήμερα, η εργατική τάξη έχει διαλυθεί μέσα σε μιαν αδυσώπητη κοινωνική "πραγματικότητα", που την έχει υποχρεώσει να δεχτεί στους κόλπους της κάθε καρυδιάς καρύδι, από τον "διανοούμενο, καλλιτέχνη, επιστήμονα, πνευματικά εργαζόμενο", μέχρι τον "δημόσιο υπάλληλο, τον στρατηγό, τον αστυνόμο"...

Πώς, λοιπόν, αυτή η "light version" ("ελαφρά έκδοση") της εργατικής τάξης να αγωνιστεί ; Πώς να βρει τον εαυτό της και πώς να εντοπίσει τον αντίπαλο ;

Θα ήταν ίσως λογικότερο, μια τέτοια μέρα, οι εργαζόμενοι να βγουν στην εξοχή και στο χλωρό χορτάρι, να μαζέψουνε λουλούδια... Μόνο, που η αδυσώπητη "πραγματικότητα" έχει σκοτώσει κι αυτό το όνειρο... Δεν είναι μόνο η φύση. Είναι και η διάθεση των ανθρώπων που ασφυκτιά μέσα στο λαχάνιασμα μιας όλο και πιο επιτακτικής "ανάπτυξης"...

Μένει, λοιπόν, η Ευρωπαϊκή Ένωση, να χαιρείται την διεύρυνσή της και κάποιοι "εργαζόμενοι" υπάλληλοί της να γιορτάζουν την αύξηση του "human capital", του "ανθρωπίνου κεφαλαίου" της.

"Δεν ακούω πια τα βήματα του προλεταριάτου...", έλεγε με κάποιο παράπονο ο, πάντα ζωντανός στην μνήμη εκείνων που τον γνώρισαν, Άγις Στίνας...

Κι όμως...

Ο μπαρμπα-Σπύρος (Σπύρος Πρίφτης ήταν το πραγματικό όνομα του Άγι Στίνα) επέμενε, μέχρι την τελευταία του πνοή (το 1987) να μην πηγαίνει την Πρωτομαγιά για λουλούδια και να μην χαιρείται την "ανάπτυξη" της Ε.Ε. Επέμενε να πιστεύει σ' αυτό το προλεταριάτο που, μπορεί να μην ήταν τόσο "ηχηρό" (κι από το 1987 μέχρι σήμερα έχει γίνει ακόμη πιο χαμηλόφωνο), όσο παλιά, ήταν όμως - κι εξακολουθεί να είναι - ζωντανό.

Γιατί ;

Γιατί, απλά, ο μπαρμπα-Σπύρος δεν είχε δικό του σπίτι. Δεν είχε αυτοκίνητο. Δεν είχε σύνταξη. Δεν είχε σ' αυτόν τον κόσμο άλλη μοίρα από αυτήν των ομοίων του, των

άμοιρων αυτού του κόσμου. Και γιατί καταλάβαινε πως, αν κατόρθωνε να επιβιώνει, το όφειλε στον αγώνα και στην αλληλεγγύη, την δική του προς τους άλλους, των άλλων προς αυτόν.

Γιατί αυτή είναι η μόνη πραγματικότητα...

Την ώρα που οι σύγχρονοι "σοσιαλ"-δημοκράτες και νεο-"φιλελεύθεροι" πασχίζουν να μάς πλασάρουν την μοιρολατρεία και την υποταγή ως "ρεαλισμό", αυτοί που δεν έχουν τίποτα να χάσουν, αλλά κι εκείνοι που βλέπουν πως κάθε μέρα χάνουν όλο και περισσότερα, καταλαβαίνουν και πρέπει να καταλάβουν πως η μόνη πραγματικότητα είναι ο κοινωνικός πόλεμος και πως η μόνη ρεαλιστική πολιτική είναι η μεταξύ των αποκλήρων αυτής της κοινωνίας αλληλεγγύη.

Κανείς δεν θα μάς δώσει αυτό που δεν μπορούμε μόνοι μας να πάρουμε.

Για να μπορούμε να πάρουμε, πρέπει να έχουμε την δύναμη. Και για να έχουμε αυτή την δύναμη, πρέπει να έχουμε αλληλεγγύη μεταξύ μας.

Για να έχουμε, τέλος, αυτήν την αλληλεγγύη, πρέπει ν' αγωνιστούμε. Γιατί η αλληλεγγύη, μόνο μέσα στον αγώνα μπορεί να έχει κάποιο νόημα.

Ο πόλεμος έχει αρχίσει...

Οι μάχες μαίνονται στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ, στην Παλαιστίνη, αλλά και μέσα στις μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού.

Σ' αυτόν τον πόλεμο ο εχθρός μπορεί να έχει πολλά πρόσωπα. Κόμματα, εταιρείες, οργανώσεις... Μπορεί να είναι "φασίστας" ή "δημοκράτης", "αριστερός" ή "δεξιός", "προοδευτικός" ή "συντηρητικός"...

Εμείς, ας το καταλάβουμε, δεν έχουμε αυτήν την πολυτέλεια ! Όχι, την στιγμή που δεχόμαστε ολομέτωπη επίθεση.

Ο εχθρός είναι ένας !

Είναι αυτός που δεν διστάζει να μάς σκοτώσει για να κερδίσει. Είναι αυτός που δεν μάς αντιμετωπίζει σαν Ανθρώπους, αλλά σαν "ανθρώπινο κεφάλαιο". Είναι αυτός που πασχίζει να μας εξανδραποδίσει. Είναι αυτός που σπέρνει αναμεσά μας την διχόνοια. Είναι αυτός που χύνει στις καρδιές μας τον φόβο, την ηττοπάθεια, την υποταγή.

Ένας, λοιπόν, ας γίνουμε κι εμείς !

Αυτά που μάς χωρίζουν είναι και πολλά και σοβαρά και σεβαστά. Αυτά, ωστόσο, που απλώς νομίζουμε πως μας χωρίζουν, δεν είναι σεβαστά γιατί δεν είναι σοβαρά, αφού οφείλονται κυρίως στην προπαγάνδα του εχθρού. Ό,τι κι αν μάς χωρίζει, πάντως, σίγουρο είναι πως δεν μπορούμε να το λύσουμε την ώρα που μάς χτυπάει ο εχθρός. Αυτά που μάς ενώνουν είναι οπωσδήποτε περισσότερα, σοβαρότερα και σεβαστότερα, αφού αφορούν την ίδια μας την ζωή, την ελευθερία, την ανθρώπινη υπόσταση.

Ο Αναρχικός δεν είναι όργανο καμιάς συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας. Όσοι συμμετέχουν στην έκδοσή του αγωνίζονται για μιαν ελεύθερη, αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία, απαλλαγμένη από κάθε μορφής εξουσία και εμπορικούς - κερδοσκοπικούς "νόμους". Στα παραπάνω πλαίσια δεν απαιτείται η καταβολή κανενός είδους αντιτίμου για την απόκτηση του τεύχους. Οικονομική και κάθε άλλη ενίσχυση (συνεργασίες, υποδείξεις, ειδήσεις) είναι ευπρόσδεκτη από όσους συμφωνούν με τις παραπάνω αρχές μας. Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της ύλης, όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά και αποτελεί επιδίωξή μας. Η αξιοπρέπεια - και μόνο - επιβάλλει την αναφορά της πηγής των αναδημοσιευμάτων.
